

плачета (одеала или малки килимчета), служещи за постилане, и най-после *козеци* (козаци), сжщо въ разни размѣри и цвѣтове (малкъ козекъ = *козечѣ*), правени отъ *козина*, и служещи за сжщата цѣль (старитѣ разправятъ, че козечитѣ не развъждали бълхи).

Сливенскитѣ *кебета*, еднакво както и сливенскитѣ *аби*, се славили съ своята здравина, доброкачественостъ и хубава изработка. При тия условия тѣ сж били търсени по всички тържища на обширната турска империя.¹⁾

Абаджийството въ Сливенъ, съ свой най-голѣмъ и старъ тукъ еснафъ, било въ разцвѣта си, особно около срѣдата на миналия вѣкъ, и почналъ да пропада, главно поради наченатото съперничество на внасянитѣ европейски платове въ Турция отъ 1870 г. нататкъ. Собствено, още съ отварянето на първата сливенска сукнена фабрика (1834—1835 г.), абяното тукъ производство взема вече капиталистична форма, а сливенскитѣ домакинства — малки фабрики, почнали да намаляватъ. Тая първа по рода си въ полуострова фабрика, която отпосле става правителствена (турска), е подложила абяното производство вече на по-модерни начала, намалила труда и поевтинила производенията. При това, както разправятъ стари сливенци, живота станалъ скѣпъ и на предишнитѣ дребни производители не имъ изнасяло да продаватъ ямурлуцитѣ си на старитѣ цени, а отъ друга странъ, тѣ станали вече по-евтини. Житото отъ 20 гроша крината (12 оки) се покачило на 40 на 60 и т. н. Месото отъ 2 гроша — станало 5, а боба — отъ 20 пари — на три гроша и т. н.

Че абаджийството въ Сливенъ е старъ поминѣкъ, се види и отъ името на втората по старостъ сливенска махала на срѣдния Сливенъ, заправена непосредствено следъ падането ни подъ турцитѣ. Тя носи името *Кафтанджийска*, отъ това, че живущитѣ въ нея сливенци сж били въ болшинство *кафтанджии* — майстори на *кафтани* (стара връхна дреха — *кафтѣнъ*, вѣроятно съ сжщото име носена и отъ предтурскитѣ българи). Правена е била отъ *абѣ* — мѣстно производство.

Интересно е, че до преди 1830 г. цвѣта на абѣнитѣ сливенски дрехи е билъ бѣль, а не бозовъ или черъ, както днесъ. По тоя начинъ доволно разтегливъ става критерия на нѣкои

то се изработва въ Сливенъ и се изнася въ Румелия, въ арабскитѣ и персийски земи". Сжщо и х. Калфа говори за „ямболски кебета“, които въ сжщность били Сливенски. Впрочемъ той самъ туря вълненитѣ произведения „по-високо отъ тия на Ангора. Въ една песенъ се споменува за „губери айбѣлѣени“, което ще е вмѣсто „губери ямболиени“. или с мото название „Ямболии“ ще е изкривею отъ друго име.

¹⁾ Производителитѣ на губери — черги и козеци и т. н., домашни потребѣи, сж се наричали съ общо име *кебеджии*.